

Ulrike Hansen / Jürgen Reichert

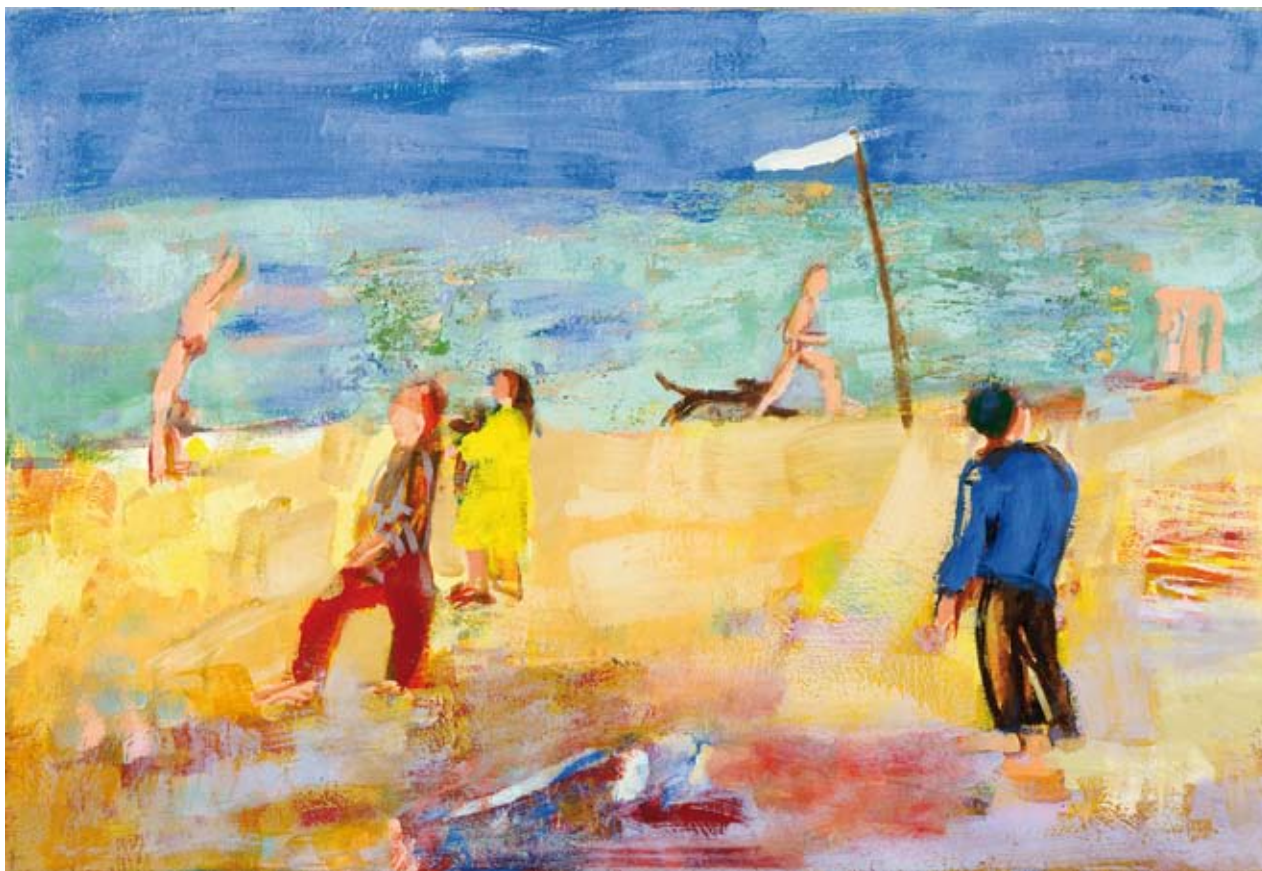

Ulrike Hansen Jürgen Reichert

Kiállítás 2008. Március 28 - Április 30.
Művészetek Háza, Csikász Galéria, Veszprém

Futó lány, 70 x 100 cm, tojástempera, vászon, 2008

Élet a strandon, 74 x 107 cm, tojástempera, vászon, 2008

Öt nő pirosban, 60 x 100 cm, tojástempera, vászon, 2008

Holland strand, 109 x 150 cm, tojástempera, vászon, 2008

Prerow folyó, 90 x 130 cm, tojástempera, vászon, 2008

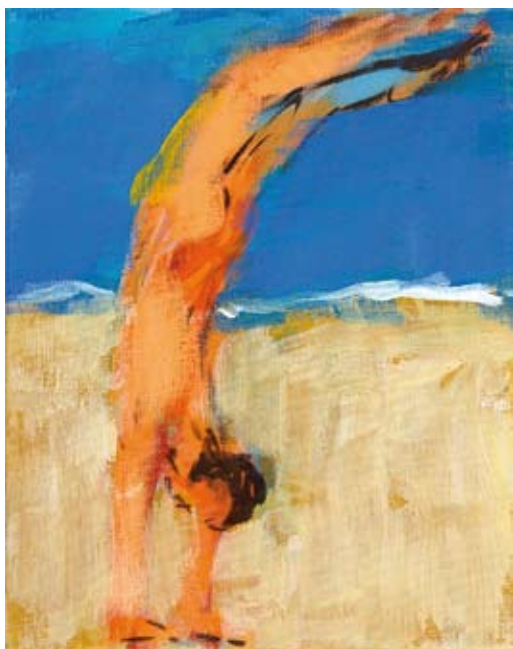
Három piros napozószék, 80 x 100 cm, tojástempera, vászon, 2008

Saskia , 50 x 40 cm, tojástempera, vászon, 2007

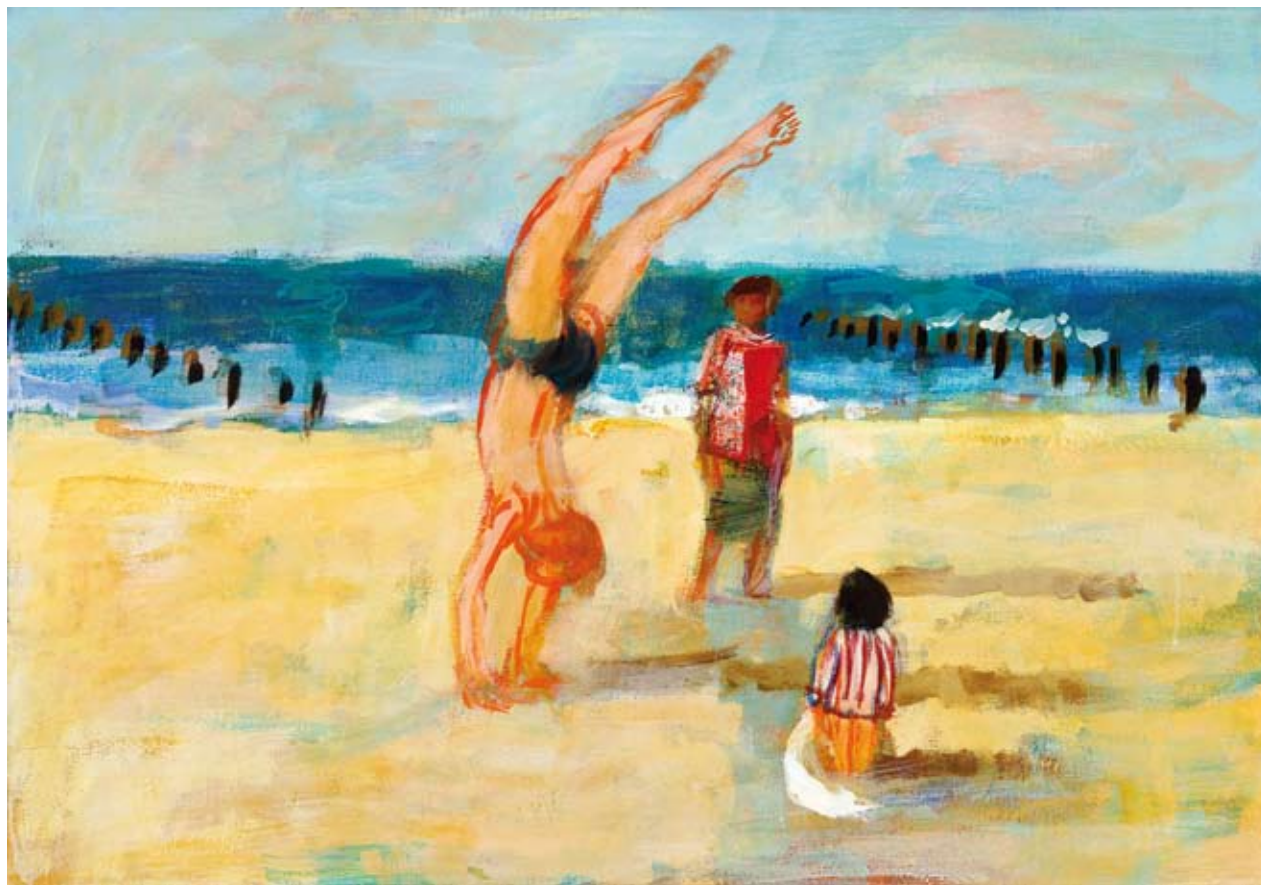
Szörfös, 30 x 24 cm, tojástempera, vászon, 2008

Kézendállás jobbról, 30 x 24 cm, tojástempera, vászon, 2008

Kézendállás balról, 30 x 24 cm, tojástempera, vászon, 2008

Strand, 70 x 100 cm, tojástempera, vászon, 2008

A nagy felhő, 60 x 80 cm, tojástempera, vászon, 2008

Út a dűnén át, 55 x 100 cm, tojástempera, vászon, 2008

Binz, 70 x 100 cm, tojástempera, vászon, 2008

Pár sárga ernyővel, 40 x 50 cm, tojástempera, vászon, 2008

Napozószerk türkizzel, 30 x 40 cm, tojástempera, vászon, 2008

Út Masurenban, 60 x 70 cm, tojástempera, vászon, 2008

A tenger nagy!, 30 x 40 cm, tojástempera, vászon, 2008

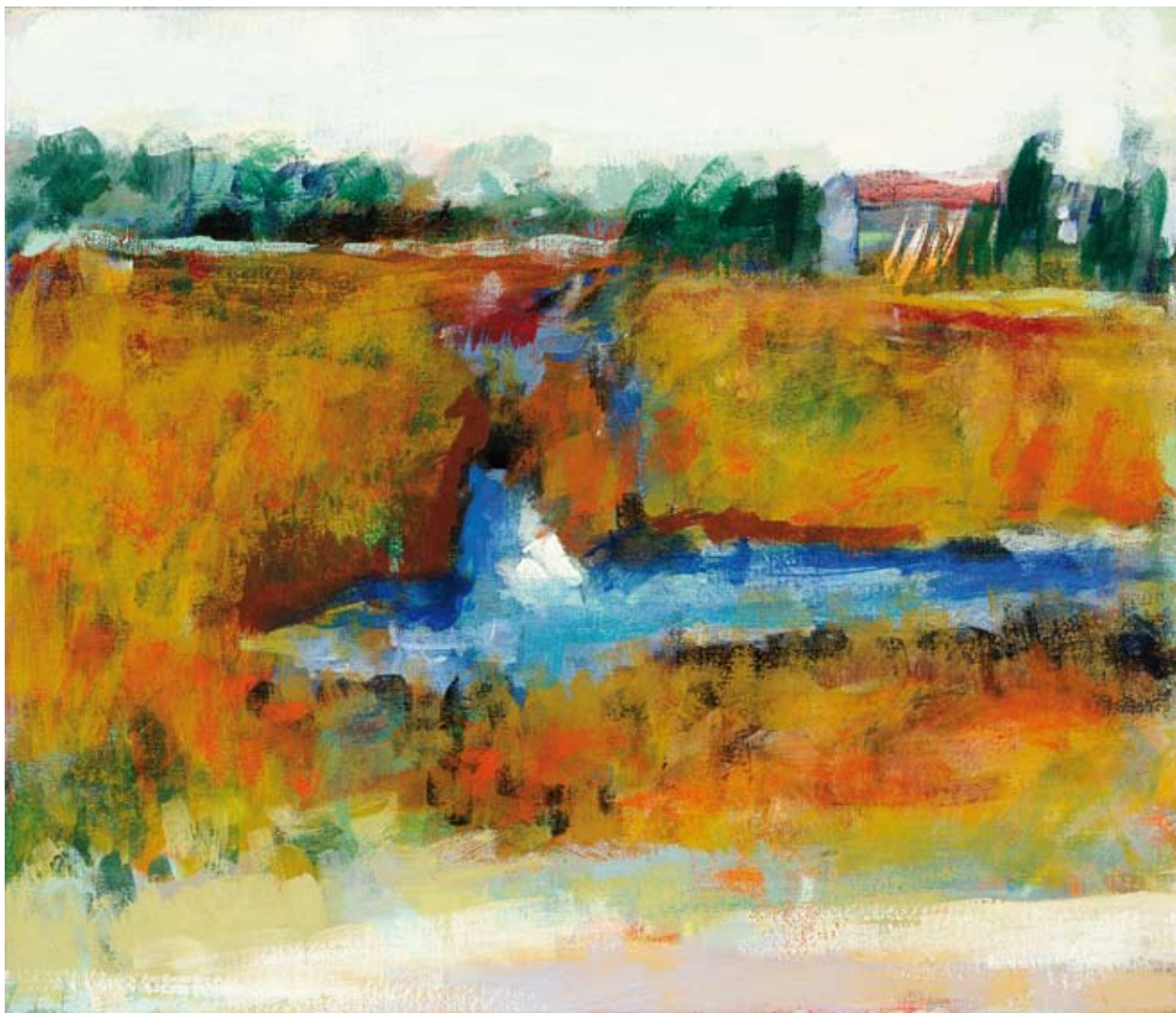
Három férfi golyókkal, 24 x 30 cm, tojástempera, vászon, 2008

Strand a Balti-tengernél, 80 x 100 cm, tojástempera, vászon, 2008

Erna fut, 30 x 40 cm, tojástempera, vászon, 2008

Táj árokkal, 60 x 70 cm, tojástempera, vászon, 2008

Als ich vor einiger Zeit einen Ernst Wilhelm Nay im Museum betrachtete, sagte eine Besucherin zu ihrem Begleiter, so abstrakt sei das Bild doch eigentlich gar nicht, sie erkenne hier durchaus Konkretes, Dinge, auch Subjekte. In der Tat, wenn man es darauf anlegt, trifft man überall auf diese alten Bekannten. Auf einmal jagt Tierisches durchs Bild, ein Unbekannter grimassiert aus Karmesinrot – und dort am Rand: die Reste eines Clowns. Ebenso verhält es sich mit grobem Wandverputz, einer Raufasertapete, über die das Auge gleitet, während es immer wieder Halt sucht in Strukturen, Mustern und Figuren. Bisweilen lassen sich derart ganze Geschichten erzählen. Aber ist das konkret?

Was ist es, das etwas auf der Leinwand zu einem bestimmten Gegenstand macht, wann ist ein Hund ein Hund und eben kein Wolf? Wenn wir anfangen würden, eine *Conditio sine qua non* zu suchen, ein bestimmtes Merkmal etwa, das notwendig zum Hundsein dazugehört, würden wir schnell sehen, dass es immer Beispiele gibt, die uns eines Besseren belehren. Denn jeder Gegenstand formt sich in einer Summe bestimmter Merkmale, deren Beziehung zueinander wichtiger ist als ihr jeweiliges Vorhandensein als solches. Will man diesen Ansatz wirklich konsequent weiterdenken, muss man auf das Gegensatzpaar „gegenständlich – abstrakt“ verzichten und darf stattdessen nur noch von Abstraktionsgraden sprechen.

Anhand der Malerei von Ulrike Hansen und Jürgen Reichert lässt sich das wunderbar illustrieren. So verschieden ihre Kunst auf den ersten Blick auch sein mag, allein die Tatsache, dass ihre Werke in einem gemeinsamen Kontext stehen, lässt die „abstrakten Qualitäten des Gegenständlichen“, wenn man das so formulieren darf, hervortreten und vice versa. Der Vergleich zweier Bilder mit nahezu identischer Farbpalette soll verdeutlichen, wie ähnlich das Verschiedene sein kann.

Kein Strand nirgends

U. Hansen, *Nő sárga kendőn*, 24 x 30 cm, tojástempera, vásson, 2008

Se-strand sehol

J. Reichert, *Nyári reggel*, 24 x 18 cm, akril, vászon, 2007

Nem rég, amint egy Ernst Wilhelm Nay-t szemléltem a múzeumban, egy látogató azt mondta a kísérőjének, hogy a kép egyáltalán nem is olyan absztrakt, ő éppenséggel felismer itt konkrétumokat, tárgyakat, szubjektumokat is. És valóban, ha ráfoglalunk, mindenütt rábukkanhatunk a régi jó ismerősökre. Hirtelen valami állatszerű vágtat át a képen, egy ismeretlen grimaszol a karmazsinpirosból – és ott, a szélén: egy bohóc részei látszanak. Éppígy áll a helyzet a nyers vakolattal, egy durvaszemcsés fűrészporos tapétával, amin a szem végigsiklik, miközben újra és újra kapaszkodót keres a struktúrában, mintákban és formákban. Olykor egész történetek olvashatók ki belőlük. De ezek vajon konkrétak-e?

Mi van akkor, ha valami a vásznon egy bizonyos tárgyat jelöl, amikor egy kutya az egy kutya, és éppen nem farkas? Ha elkezdénénk valamely elengedhetetlen feltételt keresni, egy bizonyos jellegzetességet, amely a kutyasághoz szükségszerűen hozzátartozik, hamarosan belátnánk, hogy mindig van példa, amely bennünket jobban eligazít. Mert minden tárgy bizonyos ismertetőjegyek összességévé formálódik, amelyek egymáshoz való viszonya fontosabb, mint az ő mindenkori tárgyiasságuk mint olyan. Ha ezt a feltételezést igazán következetesen tovább akarjuk gondolni, akkor le kell mondanunk a „tárgyas – absztrakt” ellentétpárról, és e helyett inkább csak absztrakciós fokokról beszélhetünk.

Ulrike Hansen és Jürgen Reichert festészete által mindez kiválóan illusztrálható. Meglehet, művészetük első látásra olyannyira különböző, hogy már a tény önmagában, hogy munkáik közös kontextusban állnak szembesít – a „tárgyiasságok absztrakt képességeivel”, és fordítva. Két közel azonos színpalettájú kép összevetése meg fogja világítani, hogy milyen hasonló lehet a különböző.

Bei Jürgen Reichert entsteht Form, ganz in der Tradition der gestischen Malerei, eher zufällig. Die Leinwand ist sein Gegenüber, das befühl wird, immer wieder, bis aus den Berührungen mit dem Pinsel ein Körper entstanden ist, der sich auch mit den Augen ertasten lässt. Die diskreten Farbflächen verschwinden hinter dem bildnerischen Gesamteindruck wie die Merkmale eines Gegenstandes hinter seiner konkreten Vorstellung.

In *Déjà-vu* liegen die Farben in transparenten Schichten übereinander, wodurch sie nicht nur in der Fläche, sondern auch in der Tiefe des Bildes zueinander in Beziehung treten, ja interagieren. Eine Bildtiefe wird hier nicht durch Perspektive, sondern mittels einer Lasurtechnik zumindest andeutungsweise erreicht. Das Bild ist horizontal gegliedert, scheint im Fluss befindlich und erzeugt aufgrund seiner rhythmischen Struktur den Eindruck, als fließe es über die Grenzen der Leinwand hinaus. Die Farben mischen sich im Auge des Betrachters zu etwas, das als „Bild“ zurückbleibt.

Ulrike Hansens Ahrenshoop besitzt ebenfalls eine horizontale Struktur. Eine Gruppe roter und gelblicher Farbflächen, die rhythmisch arrangiert sind, gerahmt in Blau, geerdet mit Grüngelb und nach oben hin offen: farbig changierendes Weiß. Das Bild besteht, grob gesagt, aus fünf übereinander liegenden Farbzonen, die aufgrund ihrer rhythmischen Struktur ebenfalls dazu einladen, über den Bildraum hinaus weitergedacht zu werden. Aus der Tatsache, dass die roten Flächen aus zwei verschiedenen Farbtönen aufgebaut sind, die sich diskret voneinander abgrenzen, entsteht der Eindruck von Perspektive. Und genau dieser Eindruck hebt sie als diskrete Formen gegenüber den gelblichen Farbflächen heraus, womit klar scheint: Rot durchbricht die kontinuierliche gelbliche Farbzone und nicht umgekehrt.

J. Reichert, *Déjà-vu*, 80 x 60 cm, akril, vászon, 2008

Jürgen Reichertnél a forma a gesztusfestészet hagyományának megfelelően többnyire véletlenül keletkezik. A vászon az ő „társalkodója”, amelyet újra és újra „megszólít”, míg nem az ecset érintéséből egy alak születik, amely szemmel is felfogható. A diszkrét színelületek eltűnnek az alkotott összbenyomás mögött, akár csak egy tárgy ismertetőjegyei annak konkrét bemutatása mögött.

U.Hansen, *Család napozószékekkel*, 40 x 50 cm, tojástempera, vászon, 2008

A *Déjà vu* című képen a színek transzparens módon, egymáson láthatók, ami által ezek nem csupán a felszínen, hanem a kép mélyén is kapcsolatba, sőt interakcióba lépnek egymással. A képmélység itt nem a perspektíván keresztül, hanem a lazúrtechnika segítségével jön létre, legalább is utalásszerűen. A kép horizontálisan tagolt, úgy tűnik, mintha áramlana, és ritmikus struktúrájának alapján azt a benyomást kelti, mintha keresztül folya a vászon szabta határokon. A színek összekeverednek a szemlélő szemében valamivé, ami mint „kép” visszamarad.

23

Ulrike Hansens Ahrenshoop-ja szintén horizontális szerkezetű. Egy csoport piros és sárgás színelület, amelyek ritmikusan rendezettek, kékkel keretezettek, sárgászöldben földeltek és felfelé nyitnak: színesen csillogó fehérbe. A kép, általánosságban szólva öt egymáson fekvő színsávból áll, amelyek ritmikus szerkesztettségük okán szintén arra hivatottak, hogy a képkereten túl tovább gondolják őket. A perspektivikus hatás abból a tényből következik, hogy a piros felületek két különböző színárnyalatból állnak össze, melyek egymástól finoman elhatároltak. És pontosan ez a hatás emeli ki – mintegy a visszafogott formákkal szemben – a sárgás színelületeket, ami által kitűnik: a piros töri keresztül a folyamatos sárgás színsávot és nem fordítva.

Warum aber sind wir so sicher, dass es sich bei diesen roten Quadern mit den paar weißen Strichen um Strandkörbe handelt? Wären wir auch ohne das Blau und das Gelb und das Weiß und das Grüngelb so sicher? Braucht man zur Vorstellung eines Strandkorbs auch die Vorstellung von Wasser, Sand, Wolken und Dünen? Nein, keineswegs. Und Ja, in jedem Fall.

Diese Strandkörbe sind wie Gefäße, in die ein Betrachter all das hineinlegen kann, was er an Voraussetzungen mitbringt, an Erfahrung, Assoziationskraft oder privater Erinnerung.

Um diesen Spielraum möglichst groß zu gestalten, befreit Hansen das Gegenständliche von seiner Eineindeutigkeit, bis zu einem Punkt, an dem es über sich hinauswachsen kann.

Beide Bilder lassen sich also als Spielarten ein und desselben Themas lesen, hängt man sie nur nebeneinander und schafft so einen gemeinsamen Kontext für die Rezeption. Was bei Ulrike Hansen bereits in stark abstrahierter Form vorliegt, findet sich bei Jürgen Reichert noch einmal dissoziiert, in Fragmente zerlegt und neu zusammengesetzt. Kein Strand nirgends.

Rainer Marx, 2008

J. Reichert, *Tutti-frutti*, 88 x 55 cm, akril, vászon, 2007

U. Hansen, *Ahrenshoop*, 60 x 80 cm, tojástempera, vászon, 2008

De mégis, miért vagyunk olyan biztosak abban, hogy a piros téglatestek esetében (azzal a pár fehér csíkkal) napozószékekről van szó? Ugyanilyen biztosak lennénk a kék, a sárga, a fehér és a sárgászöld nélkül is? Szükségünk van egy strandbútor elképzeléséhez a víz, a homok, a felhők és dűnék elképzelésére is? Nem, semmi esetre sem. És mégis, mindenképpen. Ezek az ún. „strandkosarak” edények, amelyekbe a szemlélő mindazt belehelyezheti, amit a képzelete megenged, tapasztalatból, asszociációs képességéből vagy személyes emlékezetéből. Hogy ezt a játékteret a lehetőség szerint megnövelje, Hansen megszabadítja a tárgyakat egyértelműségüktől, addig a pontig, ameddig azok önmaguk határain túllépnek. Tehát mindkét kép mint játékmód mutatkozik meg és ugyanazt a témát olvasztja; akasszuk csak egymásmellé őket: máris közös kontextust alkottunk az értelmezéshez. Ami Ulrike Hansen esetében erősen absztrahált formában van jelen, az Jürgen Reichert képein még egy fokkal elvonatkoztatottabb, töredékeire felbontott és újra összeállított. Se-strand sehol.

Rainer Marx, 2008

Naggyonpiros!, 50 x 39 cm, akril, vászon , 2007

Allegro, 30 x 30 cm, akril, vászon , 2008

"No No Cherie", 100 x 80 cm, akril, vászon, 2007

Kék-zöld-okker-piros, 185 x 60 cm, akril, vászon, 2008

Eső után, 180 x 150 cm, akril, vászon, 2008

Lebegésben, 90 x 70 cm, akril, vászon, 2007

Ching Ling Foo, 180 x 150 cm, akril, vászon, 2007

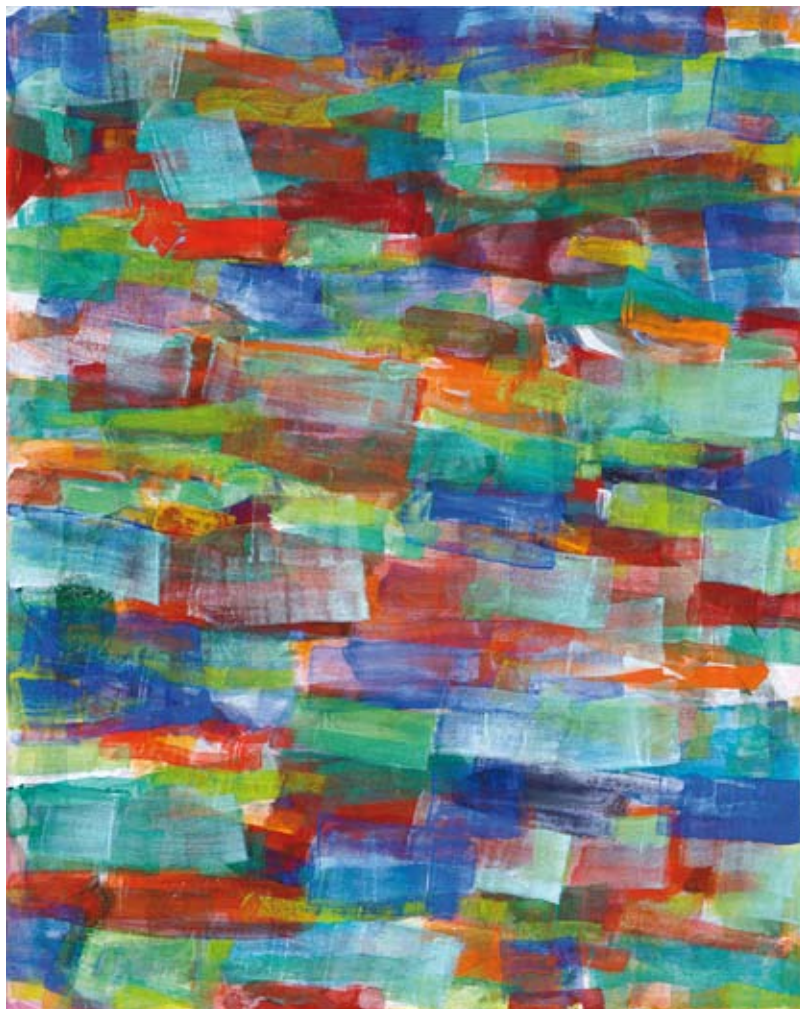

Mon Cherie, 100 x 80 cm, akril, vászon, 2007

Libusa, 120 x 120 cm, akril, vászon, 2007

"Bach", 100 x 80 cm, akril, vászon, 2007

Kötél, 80 x 60 cm, akril, vászon, 2008

Zöld mező, 80 x 60 cm, akril, vászon, 2007

Hopp, hopp!, 80 x 60 cm, akril, vászon, 2007

Cantus firmus, 120 x 120 cm, akril, vászon, 2007

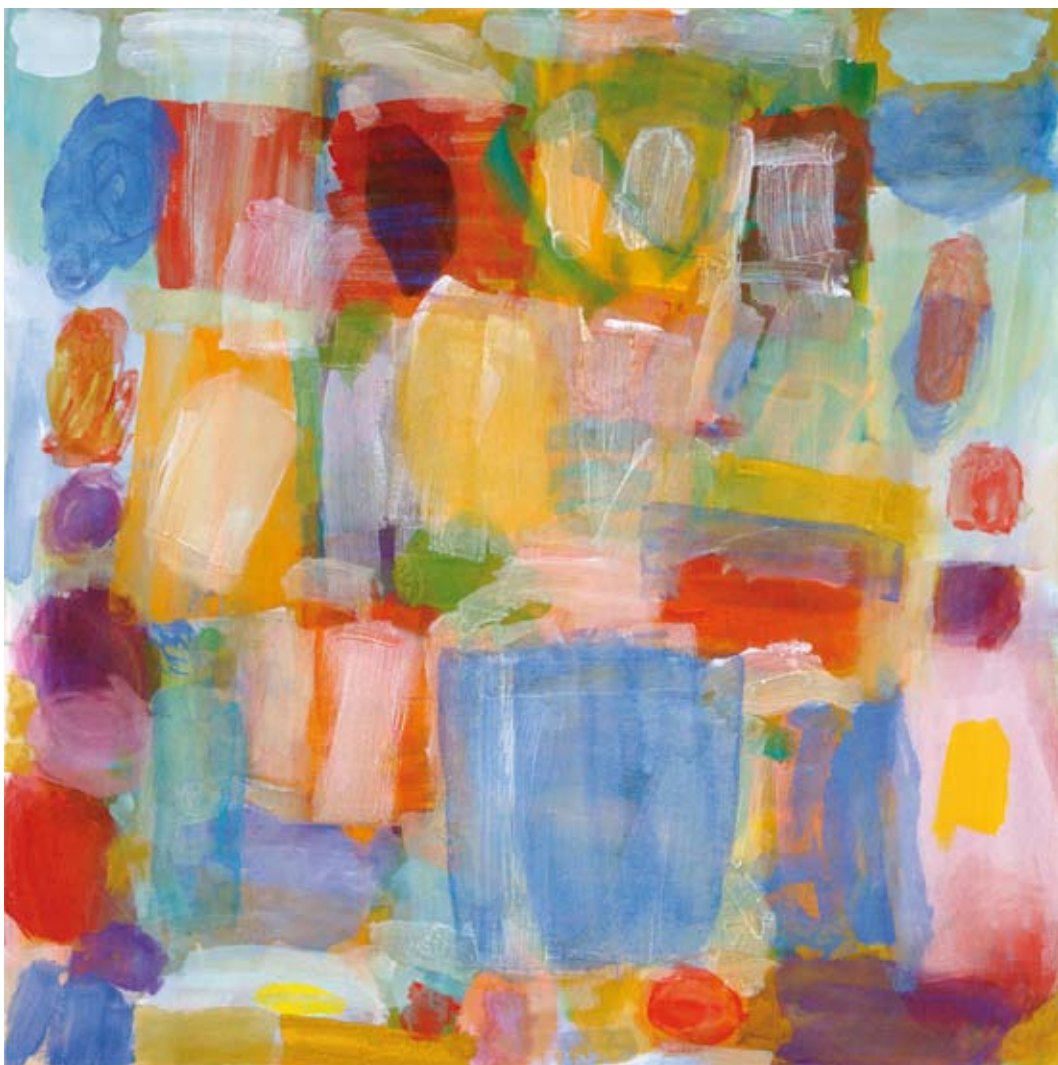
Cascade Range, 180 x 150 cm, akril, vászon, 2007

Piros fűvás, 100 x 80 cm, akril, vászon, 2007

Lehülés, 78 x 55 cm, akril, vászon, 2007

Tinglitangli, 120 x 120 cm, akril, vászon, 2008

Ulrike Hansen

1963 Kölnben születik
1982/86 festészeti tanulmányok a kölni szakfőiskolán Prof. F. Danknál
1986/87 festészeti tanulmányok a düsseldorfi művészeti akadémián
1987/93 festészeti tanulmányok a berlini művészeti főiskolán
1993 mesteriskolás Kuno Gonschiornál

Kiállítások (többek között)

1993 Rathaus Bad Honnef (Ö)
1995 Rathaus Bad Honnef (Ö)
1996 Galerie am Savignyplatz, Berlin (Ö)
1998 Galerie am Savignypatz, Berlin (Ö)
Rathaus Bad Honnef (Ö)
2000 Galerie am Savignyplatz, Berlin (K)
2001 Franke von Oppen, Berlin (Ö)
2002 Remise Degewo, Berlin (Ö)
2003 Galerie Thorsten Billib, Berlin (Ö)
2005 Müterem, Bad Honnef (K) (Ö)
2006 Galerie Halbach, Celle (K) (Ö)
Galerie Carstensen, Hamburg (Ö)
2007 Fischer Művészház, Stuttgart (K) (Ö)
Galerie Peters-Barenbrock, Ahrenschoop
(S. Maurerrel)
(Ö) = Önálló kiállítás, (K) = Katalógus

Jürgen Reichert

1953 Mannheimben születik
1972/75 germanisztikai és filozófiai tanulmányok, Freie Universität Berlin
1975/81 festészeti tanulmányok a berlini művészeti főiskolán
1980 mesteriskolás Hann Trier professzornál
1982/83 DAAD-Ösztöndíj: tanulmányok, Royal College of Art, London
1984 KARO-Csoport
1990 ösztöndíj, Senats für Kulturelle Angelegenheiten, Berlin
1990/91 tanár a berlini művészeti főiskolán
2002/03 vendégprofesszor, Hochschule für Bildende Künste, Hamburg

Kiállítások (többek között)

1981 Karl-Hofer-Társaság: Deutsche Bundesbank, Frankfurt
Galerie Linneborn, Bonn
1982 Hamburgi Művészeti Egyesület
1983 Royal College of Art, London (K)
Goethe Intézet, London (K)
1984 Galerie Suspekt, Amsterdam (Ö)
1985 Forum Junger Kunst, Bochum (K)
Søllerød Kunstforening, Kopenhagen (K)
1986 Karo Galerie, Berlin (E)/Karo Galerie, Berlin (Ö)
Galerie Walzinger, Saarlouis (Ö)
Kunststück, Goethe Institut, Brüssel
1988 Galerie Scheffel, Bad Homburg (Ö)
Galeria d'arte contemporanea, Suzzara (Italien) (K)
Kunststück Farbe, Berlin (K)
1989 Galerie Karin Friebe, Mannheim (K) (Ö)
Gelb/Rot/Blau - Haus am Lützowplatz, Berlin (K)
Karo zeigt sich, Karl-Hofer-Gesellschaft, Berlin (K)
1990 Galerie Noé, Berlin (Ö)
1991 c'est la lui, BZA Tiergarten, Lübecker Straße 21
Galerie Walzinger, Saarlouis (Ö), (K)
1992 Dialog II, Goethe Intézet, Budapest
Vigadó Galéria, Budapest (K)
1993 Galerie Walzinger, Saarlouis
1994 Aus der Sicht, Haus am Lützowplatz, Obere Galerie (K)
bello Abschied/Arrival, Berlin/London,
Karl-Hofer-Gesellschaft/British Council,
1995 Galerie Walzinger, Saarlouis (Ö)
1996 Haus Ungarn, Berlin
1997 Galerie Walzinger, Saarlouis (Ö)
1998 Galerie Wiese, Rottenburg
1999 Galerie Walzinger, Saarlouis (Ö)
2000 Galerie Linneborn, Berlin (Ö)
Galerie Steinacker, Koblenz (Ö) (K)
Galerie Walzinger, Saarlouis (Ö)
2001 Galerie Linneborn, Berlin (Ö)
2002 Galerie Linneborn, Berlin (Ö)
2003 Galerie Walzinger, Saarlouis (Ö) (K)
2004 Galerie Linneborn, Berlin (Ö)
Orangerie Blieskastel (Ö)
2006 Fischer Művészház, Stuttgart
2007 Franke von Oppen, Berlin (Ö)
(Ö) = Önálló kiállítás, (K) = Katalógus

MŰVÉSZETEK HÁZA, CSIKÁSZ GALÉRIA, VESZPRÉM

A kiállítás kurátora / Der Kurator der Ausstellung: Hegyeshalmi László, Tarczy István

Fotó/Layout: Jürgen Reichert

Német fordítás/Deutsche Übersetzung: Harmath Artemisz

© by Ulrike Hansen, Rainer Marx, Jürgen Reichert

Verlag Dietmar Fölbach, Koblenz

ISBN 978-3-93479-65-5

Kontakt: Galerie Kunsthaus Fischer

Markus Georg Kraushaar

Torstraße 23

70173 Stuttgart

Tel. + 49 711 24 41 63

Kiadja/Ausgabe: Művészetek Háza Veszprém

Felelős kiadó / verantwortlicher Herausgeber: Hegyeshalmi László igazgató

Információ / Information: H-8200 Veszprém, Vár u. 17.

Tel. / Fax: + 36 88 420 867

arthouse@invitel.hu

e-on | Energie

Hátsó borító: *Spritz*, 120 x 120 cm, akril, vászon, 2007

Jürgen Reichert / Ulrike Hansen

www.ulrike-hansen.de
www.juergenreichert.de